

movnického, neboť kdyby ho nebylo, nebylo by k souzenému sporu vůbec došlo. Naproti tomu jest lhostejné, o jaký právní předpis lze žalobní nárok opřít. Podle § 224 čis. 7 c. ř. s. jsou věcmi prázdninovými také »spory ze služební, námezdní a učební smlouvy mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu«. Že k těmto smlouvám náleží i smlouva domovnická podle zákona ze dne 30. ledna 1920 čis. 82 Sb. z. a n., vyložil správně již rekursní soud. Různé právní názory o tom, zda jest pokládati domovnickou smlouvu za smlouvu služební, či nájemní, rozhodl tento zákon ve prospěch smlouvy služební. Ostatně na tom nezáleží, neboť vždy jde o smlouvu pracovní (§ 1 uv. zák.) a tudíž o spor mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, a všechny takové spory jsou věcmi prázdninovými. Pokud jde o zaměstnance, bylo účelem zákona urychlití řízení z důvodů sociálněpolitických ve prospěch osob, jichž výživa závisí zpravidla na odměně za služby a práce a jež jsou v hospodářské závislosti na zaměstnavateli. Dopadá tu tedy i doslov, i účel zákona, takže odvolací soud právem pokládal tento spor za prázdninový a odmítl odvolání žalované pro opožděnost.

Čís. 10471.

V exekučním řízení nelze v rekursu přednáseti nové skutečnosti a důkazy. Napadené usnesení jest přezkoumati na podkladě, jež měl po ruce soud první stolice.

Přesné označení povinného vyžaduje nejen udání jména a příjmení, nýbrž i zaměstnání a bydliště a vůbec takové označení, by nemohla vzniknouti pochybnost.

Soud není oprávněn mimo případy v zákoně uvedené (§§ 9 a 11 ex. ř.) po případě jim obdobné, by v exekučním řízení řešil spornou otázku, zda dvě osoby téhož jména a příjmení, ale označené jiným zaměstnáním v exekučním titulu a jiným v exekučním řízení, jsou totožné.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1931, R I 2/31.)

Exekuční titul zněl proti Eduardu L-ovi, povozníku v O., proti kteréž osobě byla exekuce povolena. Vymáhající strana navrhla, by exekuční povolení bylo doručeno Eduardu L-ovi, kováři u firmy T. v O. P r v ý s o u d tomuto návrhu vyhověl a byla exekuce povolená proti Eduardu L-ovi, povozníku v O., vykonána proti Eduardu L-ovi, kováři v O. R e k u r s n í s o u d exekuci, pokud byla vykonána proti Eduardu L-ovi, kováři u firmy T. v O., zastavil se zrušením všech již provedených exekučních úkonů. D ů v o d y: Postup prvního soudu jest v rozporu s ustanovením §§ 7 a 9 ex. ř. Ano tu nebylo dokladu ve smyslu § 9 ex. ř., bylo návrh na doručení exekučního povolení Eduardu L-ovi, kováři v O., zamítnouti. Budiž poukázáno k tomu, že exekuční titul, rozsudek ve sporu C III 333/29 byl převzat Edmundem L-em, takže, poněvadž podle poštovní relace Eduard L., povozník v O., jest neznámý, ale jest znám Edmund L., jest míti za to, že žalovaný a povinný se vůbec nejmenuje

Eduard, nýbrž správně Edmund, kdežto Eduard L. není povozníkem, nýbrž kovářem. Nenáleží však soudu, by z úřadu přezkoumal a vyšetřil, zda Eduard L. povozník, jest totožný s Eduardem L-em, kovářem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Marně se vymáhající strana snaží zvrátiti usnesení rekursního soudu, které jest v zákoně odůvodněno. Stěžovatelka, uvádějíc řadu nových tvrzení a nabízejíc o nich důkazy listinami a různými soudními spisy, přehlíží, že podle §§ 520 a 526 c. ř. s. a § 78 ex. ř. a podle stálé judikatury nejvyššího soudu nelze v exekučním řízení v rekursu přednáseti nové skutečnosti a důkazy a že jest napadené usnesení přezkoumati na dosavadním podkladě (srov. také t. zv. odpovědi k § 520 c. ř. s.). Vždyť zákon nezná rekursní odpověď a rekursní soud rozhoduje bez předchozího ústního jednání, takže odpůrce nemá příležitost, by se o novém přednesu vyjádřil, a bylo by rozhodováno bez slyšení druhé strany. Proto nelze k novotám rekursu vůbec přihlížeti. Exekučním titulem jest tu rozsudek pro zmeškání, který byl vydán proti Eduardu L-ovi, p o v o z n í k u v O.; zpáteční lístek o rozsudku jest podepsán jménem Edmund L., ale v adrese jest slovo »Frächter« přeškrtnuto. Tyto spisy měl první soud po ruce, když vyřizoval exekuční návrh a povolil exekuci podle exekučního titulu proti Eduardu L-ovi, p o v o z n í k u v O. Když tedy bylo povolující usnesení poštou vráceno se zprávou, že povozník Eduard L. jest v O. neznámý a že snad jde o Edmunda L-a, neměl prvý soud vyhověti dalšímu návrhu vymáhající strany, by bylo usnesení o povolení exekuce doručeno Eduardu L-ovi, k o v á ř i v O., neboť to odporovalo exekučnímu titulu. Podle § 7 ex. ř. smí býti exekuce povolena jen, lze-li z exekučního titulu seznati též osobu zavázaného. Podle § 54 čís. 1 ex. ř. jest v návrhu přesně označiti i toho, proti komu má býti exekuce vedena. Přesné označení vyžaduje nejen udání jména a příjmení, nýbrž i zaměstnání a bydliště a vůbec takové označení, by nemohla vzniknouti pochybnost. Jde to rovněž najevo z § 75 čís. 1 c. ř. s., jenž platí (§ 78 ex. ř.) také pro řízení exekuční a v němž jest výslovně nařízeno udání jména, příjmení, z a m ě s t n á n í a bydliště. Zákon si byl toho vědom, že v témže místě může býti několik osob téhož jména a příjmení a že jest třeba je od sebe přesně odlišiti. Soud není oprávněn — mimo případy v zákoně uvedené (§§ 9 a 11 ex. ř.), po případě jim obdobné —, by v exekučním řízení řešil spornou otázku, zda jest tu totožnost osoby povinného, zda dvě osoby téhož jména a příjmení, ale označené jiným zaměstnáním v exekučním titulu a jiným v exekučním řízení, jsou totožné, jak si to představuje dovolací rekurent. O návrhu na povolení exekuce vydá se usnesení bez předchozího ústního jednání a bez slyšení odpůrce, nenařizuje-li zákon jinak (§ 3 ex. ř.). Právem tedy rekursní soud vyřkl, že se zrušují exekuční kroky, pokud byly provedeny proti k o v á ř i Eduardu L-ovi. Míní-li dovolací rekurent, že kovář Eduard L. nebyl k rekursu oprávněn, protože zpáteční lístek o doručení povolujícího

usnesení nebyl podepsán jím, nýbrž jménem »Berta L. Frau«, která nepoukázala na plnou moc, jest rovněž na omylu, neboť jde o zabavení služebních požitků, a doručení usnesení dlužníku se může státi také náhradně, zejména k rukám manželky (§ 294 ex. ř., §§ 102 a 103 c. ř. s. a § 78 ex. ř.).

Čís. 10472.

Změna dohody o příslušnosti pražských soudů novou organizací pražských soudů, jakož i zvýšením hranice pro příslušnost okresních soudů.

Sudiště podle § 104 j. n. jest v zásadě sudištěm na výběr, může však býti ujednána i výlučnost sudiště a jest věcí výkladu vůle stran, zda se tak stalo. Na výlučnost sudiště jest usuzovati z toho, že se mu strany podrobily »bezpodmínečně«.

Nejde o spor spadající do příslušnosti živnostenských soudů, je-li zaměstnavatelem pojišťovna.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1931, R I 7/31.)

Žalobce byl ve službách Pražské Městské pojišťovny. Byv propuštěn, domáhal se na pojišťovně zaplacení 2173 Kč. Žalobu zadal na okresním soudě v Hradci Králové. K námitce nepřislušnosti soud prvního stupně žalobu odmítl. Důvody: Na základě smlouvy ze dne 25. května 1925, jejíž pravost byla žalobcem doznána, bere soud za prokázáno, že se v případech sporu z této smlouvy žalobce podvoluje bezpodmínečně při sporech do 1000 Kč zemskému soudu v Praze pro Staré město a Josefov, přes 1000 Kč zemskému soudu v Praze. Touto smlouvou podrobil se tehdy žalobce bezpodmínečně příslušnosti okresního soudu v Praze ve smyslu § 104 j. n. a jest tedy jen tento soud příslušným pro tento spor, neboť jest sporem ze smlouvy stran. Námitka žalobcova, že se příslušnost pražského okresního soudu týká sporu do 1000 Kč, kdežto žaloba je o peníz vyšší, je bezpředmětná, neboť § 49 j. n. byl, co se týče sporného peníze, novelisován a příslušnost okresních soudů zvýšena na spory o peníz do 5000 Kč. Smlouva je napsána na starém tištěném blanketu, kde tato změna vyznačena není, což však nemůže býti na závalu právoplatnosti ujednání. Má proto soud za prokázáno, že smlouvou ze dne 25. května 1925 byla mezi stranami výslovně a bezvýhradně ujednána příslušnost pražského soudu ve smyslu § 104 j. n. Žalobce nemůže opíratí příslušnost tohoto soudu o § 87 j. n. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Důvody: Jde o výklad ujednání, jímž bylo žalobci uloženo, podrobiti se v případech sporu ze smlouvy bezpodmínečně okresnímu soudu v Praze pro Staré město a Josefov, pokud se týče zemskému soudu v Praze. Nemůže býti pochybnosti o tom, že toto ujednání bylo pozměněno novou organizací pražských soudů a stanovením 5000 Kč, jakožto nynější hranice pro příslušnost soudů okresních a že se tudíž žalobce ujednáním vzdal námitky nepřislušnosti